

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การกระทำความผิดทางเพศของบุคคลในครอบครัวซึ่งได้นำมาศึกษาเพื่อทำวิทยานิพนธ์นี้ เกิดจากประเด็นปัญหาในกรณีที่มีใช้กำลังบังคับขืนใจภริยาเพื่อการมีเพศสัมพันธ์และกรณีการมีเพศสัมพันธ์ต่อกันของผู้ที่เป็นญาติ โดยจะเห็นได้ว่ากรณีที่มีใช้กำลังบังคับขืนใจภริยาเพื่อการมีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากความยินยอมของภริยานั้นไม่ถือเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 เพราะ ป.อาญา มาตรา 276 บัญญัติว่า "ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโหมหนิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต" ฉะนั้นผู้กระทำต้องรับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่ต่อเมื่อผู้ถูกระทำนั้นเป็นหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภริยาของผู้กระทำ หากหญิงผู้ถูกข่มขืนใช้กำลังบังคับขืนใจเพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายของชายผู้นั้นแล้วการกระทำเช่นนั้นจะไม่เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา แต่อย่างไรก็ดีชายผู้กระทำอาจจะต้องรับผิดฐานทำร้ายร่างกายหรือทำให้เสียเสรีภาพตามแต่พฤติกรรมที่ได้กระทำ อย่างไรก็ตามก็ดีจากการศึกษาย้อนไปในอดีตนับตั้งแต่มีการบังคับใช้กฎหมายตราสามดวง พระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. 118 กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 เรื่อยมาจนถึงประมวลกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบันจะเห็นว่าไม่มีกฎหมายฉบับใดเลยที่บัญญัติถึงความผิดฐานสามีข่มขืนกระทำชำเราภริยา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความต้องการพื้นฐานของการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันระหว่างสามีภริยามีวัตถุประสงค์เพื่อการมีเพศสัมพันธ์และให้กำเนิดบุตรตลอดจนสนองความต้องการทางเพศตามธรรมชาติประการหนึ่งนอกเหนือจากเหตุผลประการอื่น ซึ่งสังคมถือว่าการสมรสได้นำมาซึ่งความยินยอมของหญิงที่ให้แก่ชายเพื่อการมีเพศสัมพันธ์ตลอดเวลาที่ยังเป็นสามีภริยากัน ฉะนั้น จึงถือว่าในการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างสามีภริยานั้น ภริยาได้ยินยอมมาตลอดประกอบกับถึงแม้จะมีการใช้กำลังบังคับหรือมีการทะเลาะมีปากเสียงกันบ้างก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติของความเป็นสามีภริยาที่มีโอกาสจะมีความเห็นไม่ตรงกันหรือไม่ลงรอยกัน ทั้งในทัศนคติของบุคคลภายนอกตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายส่วนใหญ่มองว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัวของสามีภริยาแม้จะมีการลงไม้ลงมือบ้างแต่ก็ไม่นานก็กลับมาคืนดีกัน

จากการศึกษานี้พบว่าความตื่นตัวในเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นชนวนให้เกิดการคุ้มครองสิทธิสตรีมากขึ้น ประเทศสหรัฐอเมริกาได้แก้ไขกฎหมายให้มีบทลงโทษสามีที่บังคับขืนใจภริยาเพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราภริยาขึ้น โดยที่สามารถแบ่งแยกรัฐที่มีบทบัญญัติเช่นนั้นออกเป็นสามกลุ่มคือ กลุ่มที่หนึ่งสามีสามารถถูกฟ้องฐานข่มขืนกระทำชำเราภริยาได้ขณะที่ยังใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน หากการมีเพศสัมพันธ์เกิดจากความไม่สมัครใจของภริยา กลุ่มที่สอง สามีต้องหาว่าข่มขืนกระทำชำเราภริยาได้ขณะที่ยังใช้ชีวิตคู่ร่วมกันก็ต่อเมื่อมีพฤติการณ์พิเศษที่เชื่อได้ว่าหญิงภริยาไม่ยินยอมที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วย เช่น มีการใช้กำลังบังคับพร้อมประทุษร้ายแก่กายหรือจิตใจ เพื่อที่จะมีเพศสัมพันธ์โดยมีความรุนแรงมากเกินกว่าที่จะเป็นการใช้กำลังตามปกติของการใช้ชีวิตสมรสประกอบกับจะต้องมีการรายงานการข่มขืนต่อเจ้าหน้าที่ภายในเวลาที่แต่ละรัฐกำหนด อย่างไรก็ตามหากภริยาเป็นผู้มีความบกพร่องทางจิตไม่อยู่ในสภาพที่จะให้ความยินยอมหรือเข้าใจถึงสภาพของการกระทำได้หรือทุพพลภาพ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราจะไม่นำมาใช้บังคับกับสามี โดยที่สามีจะต้องรับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นเป็นบททั่วไปซึ่งมีอัตราโทษที่รุนแรงกว่า ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองหญิงซึ่งเป็นภริยาที่มีความบกพร่องทางจิตหรือกายภาพ และกลุ่มที่สามกำหนดว่าสามีจะต้องรับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราภริยาต่อเมื่อการมีเพศสัมพันธ์เกิดจากการปราศจากความยินยอมของภริยาที่เกิดขึ้นในขณะที่สามีภริยาได้มีการแยกกันอยู่ตามข้อตกลงหรือตามคำสั่งศาล หรือระหว่างที่มีการดำเนินกรหย่า

สำหรับประเทศไทยขณะนี้ยังไม่มีบทบัญญัติทางอาญาสำหรับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่กระทำโดยสามีโดยตรง เพราะเห็นว่าโดยวัฒนธรรมความเป็นครอบครัวสมควรได้รับการคุ้มครองจากการเข้าแทรกแซงโดยกระบวนการยุติธรรม การใช้กฎหมายอาญาในบทบัญญัติที่ให้สามีต้องรับผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราภริยาอาจทำให้เกิดความแตกแยกของครอบครัวได้และจะทำให้ปัญหาในครอบครัวที่ความรุนแรงมากขึ้น ดังนั้นเรามักจะเห็นการใช้วิธีการประนีประนอมจากเจ้าหน้าที่เพื่อไกล่เกลี่ยกรณีภริยาที่ถูกบังคับขืนใจหรือถูกทำร้ายโดยสามีเพื่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่บ่อย ๆ แต่ถ้าหากภริยายังคงยืนยันที่จะดำเนินคดีในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราก็ทำได้เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติความผิดเช่นนั้น

ส่วนกรณีการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลผู้ที่เป็นญาติกันนั้น ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 285 ได้บัญญัติเป็นเหตุเพิ่มโทษเอาไว้โดยมีความว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตริ มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 280 มาตรา 282 หรือมาตรา 283 เป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการหรือผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์หรือในความอนุบาลผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ หนึ่งในสาม” ซึ่งจะเห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายมาตรานี้ว่ามุ่งถึง

ตัวผู้กระทำความผิดที่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดในฐานะที่เป็นผู้มีอำนาจปกครองและมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้เสียหายแล้วใช้โอกาสเช่นนั้นแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากผู้เสียหายที่เป็นผู้สืบสันดาน เป็นผู้เยาว์หรือเป็นผู้มีความสามารถบกพร่อง ซึ่งเป็นการยากที่ผู้มีความสามารถบกพร่องเหล่านั้นจะป้องกันตนเองได้ เมื่อเป็นเช่นนี้กฎหมายจึงบัญญัติให้การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซึ่งผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลตามมาตรา 285 ต้องได้รับโทษหนักขึ้นจักได้เป็นการป้องปรามมิให้มีการกระทำความผิดได้ง่าย ทั้งนี้บัญญัติอันเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ของผู้สืบสายโลหิตเดียวกันย่อมส่งผลต่อทารกที่จะเกิดมามีโอกาสเป็นโรคดาวน์ซินโดรมหรือมีร่างกายและจิตใจที่ไม่สมบูรณ์พร้อมอันเป็นภาระแก่ผู้ที่ต้องเลี้ยงดูและเป็นภาระแก่สังคมโดยรวม จึงเป็นเหตุผลอีกประการที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้กระทำความผิดต้องรับผิดหนักขึ้นกว่าปกติเพื่อเป็นการป้องปรามและยังเป็นการลงโทษเพื่อให้เหมาะสมกับความผิด แต่อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าบทบัญญัติมาตรานี้มีข้อจำกัดอยู่สองประการคือเรื่องของผู้กระทำความผิดและเรื่องของความผิดที่กระทำอันจะเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น

ในเรื่องของผู้กระทำความผิดนั้นหากพิจารณาถึงความเป็นญาติหรือการมีอำนาจปกครองแล้วมาตรานี้จำกัดเฉพาะผู้ที่เป็นบุพการี ผู้ปกครอง ผู้อนุบาล ผู้พิทักษ์เท่านั้น โดยที่บุพการีหมายถึงถึงญาติสืบสายโลหิตโดยตรงขึ้นไป อันได้แก่ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ดังนั้นหากผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้เป็นญาติสืบสายโลหิตโดยตรงลงมาหรือที่เรียกว่าเป็นผู้สืบสันดาน อันได้แก่ ลูก หลาน หลาน ลื้อ หรือเป็นญาติที่มีสายเลือดเดียวกันประเภทอื่น อาทิ เป็นลุง ป้า น้า อา หรือเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันหรือร่วมแต่บิดาหรือมารดาเดียวกัน กฎหมายมาตรานี้ก็จะไม่สามารถลงโทษผู้กระทำให้หนักขึ้นได้ ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองฝ่ายต่างก็เป็นญาติที่มีสายเลือดเดียวกันและมีโอกาสที่จะกระทำความผิดทางเพศต่อกันได้ง่ายไม่น้อยไปกว่ากรณีผู้กระทำเป็นบุพการีแต่อย่างใด ซึ่งโอกาสที่ทารกเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างญาติสายเลือดเดียวกันนี้จะมีความผิดปกติของร่างกายและจิตใจไม่ต่างไปจากทารกที่เกิดขึ้นจากบุพการีที่กฎหมายนิยามไว้

ส่วนเรื่องของฐานความผิดที่กระทำลงก็เช่นเดียวกับกับกรณีข้างต้น เพราะจะเห็นได้ว่ากฎหมายบัญญัติไว้แต่เฉพาะกรณีการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นการข่มขืนกระทำชำเราอันปราศจากความยินยอมพร้อมใจของหญิง หรือเป็นกรณีที่ชายไม่สามารถนำความยินยอมที่หญิงได้ให้ไว้มาเป็นข้ออ้างไม่ต้องรับผิดได้เพราะหญิงมีอายุอยู่ในเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติคุ้มครองไว้ดังเช่นกรณีที่กำหนดให้การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปีเป็นความผิดฐานกระทำชำเราแม้ว่าหญิงจะยินยอมก็ตาม ดังนั้นถ้าหากได้มีการสมครใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ต่อกันของบุคคลที่กฎหมายไม่ได้จำกัดในเรื่องของอายุแล้ว การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลดังกล่าวก็ไม่เป็นความผิด ไม่ว่าบุคคลเหล่านั้นจะเป็นญาติที่มีสายเลือดเดียวกันด้วยซึ่งกฎหมายอาญาที่ใช้อยู่ในขณะนี้ไม่ครอบคลุมไป

ถึงประเด็นนี้ ทั้งที่การกระทำเช่นนั้นก็มีผลเสียเป็นอย่างมากไม่ว่าจะผิดศีลธรรมหรือเป็นการทำให้คุณภาพของประชากรต่ำลงซึ่งหมายถึง ทารกที่จะเกิดมานั้นมีโอกาสไม่สมประกอบดังที่กล่าวแล้ว

นอกจากความเป็นญาติสายเลือดเดียวกันแล้ว ข้อจำกัดอีกประการหนึ่งคือ อำนาจปกครอง การกระทำความผิดทางเพศตามมาตรา 285 โดยผู้กระทำเป็นผู้มีอำนาจปกครองนี้ ได้มีคำพิพากษาฎีกาที่ 928/2502 6811/2538 และ 7795/2538 ตัดสินว่าผู้ปกครองที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นจากการกระทำความผิดทางเพศตามมาตรา 285 นี้ได้นั้น จะต้องมีอำนาจปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายและในกรณีพ่อเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราลูกเลี้ยงนั้นถือว่าอำนาจปกครองลูกเลี้ยงตกอยู่กับมารดาของเด็กมิได้อยู่กับพ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงจึงมีความผิดเพียงข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 หรือ 277 ไม่ต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 285 แต่จากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นมีกรณีพ่อเลี้ยงข่มขืนกระทำชำเราลูกเลี้ยงมิให้พบเห็นบ่อยมาก ซึ่งโดยแท้จริงแล้วสาเหตุของปัญหามาจากโอกาสที่จะกระทำผิดเกิดขึ้นได้ง่ายเพราะแม้ว่าพ่อเลี้ยงจะไม่ใช้พ่อที่มีอำนาจปกครองตามกฎหมายของผู้เสียหายแต่ก็ยังคงมีความใกล้ชิดกับผู้เสียหายในฐานะสามีของแม่ มีอิทธิพลและอำนาจเหนือลูกเลี้ยงในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากลูกเลี้ยงยังเป็นผู้เยาว์ย่อมไม่อาจแยกแยะได้ว่าชายที่อยู่กินกับแม่และอาศัยในครอบครัวของตนนั้นมีอำนาจที่จะปกครองตนหรือไม่แต่ตนต้องเชื่อฟังโดยไม่อาจขัดขึ้นได้

จากสภาพของปัญหาทั้งหมดที่กล่าวมาในข้างต้น ในขณะที่ประมวลกฎหมายของไทยยังขาดบทบัญญัติที่จะนำมาใช้บังคับกับกรณีดังกล่าวเพื่อเป็นการปรามและลงโทษผู้กระทำผิดได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นจึงสมควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนของความผิดเกี่ยวกับเพศให้ครอบคลุมถึงสภาพปัญหาที่น่าเสนอข้างต้น

ข้อเสนอแนะ

ตามประเด็นปัญหาและการศึกษาข้างต้นพบว่ากรณีที่ประมวลกฎหมายอาญาของไทยไม่มีบทบัญญัติที่ครอบคลุมไปถึงกรณีที่สามีใช้กำลังบังคับขืนใจภริยาเพื่อการมีเพศสัมพันธ์และกรณีการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างญาติที่มีสายเลือดเดียวกันนอกจากที่กฎหมายบัญญัติไว้รวมถึงกรณีผู้กระทำไม่มีสายเลือดเดียวกันกับผู้ถูกกระทำ แต่อาศัยความใกล้ชิดหรือมีอิทธิพลหรืออำนาจเหนือผู้เสียหาย จึงมีผลทำให้กฎหมายอาญาที่ใช้บังคับอยู่ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่จะคุ้มครองสังคมและลงโทษผู้กระทำผิดได้อย่างเต็มที่ ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหา ดังนี้

กรณีสามีบังคับขืนใจภริยาเพื่อมีเพศสัมพันธ์

จากการศึกษาถึงกฎหมายต่างประเทศในกรณีปัญหาดังกล่าวแล้วพบว่ามีบทบัญญัติทางอาญาที่สามารถนำมาปรับใช้กับสภาพปัญหาการบังคับขึ้นใจภริยาเพื่อมีเพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้ คือ การนำเอาบทบัญญัติเรื่องสามีข่มขืนกระทำชำเราภริยาของรัฐในกลุ่มที่สอง อาทิ รัฐแคลิฟอร์เนีย, รัฐไอดาโฮ และรัฐเทนเนสซีส์ และรัฐกลุ่มที่สาม อาทิ รัฐเคนตักกี, รัฐมิซซูรี รัฐนิวเม็กซิโก และรัฐยูทาห์ ของประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้บังคับเพื่อให้สามีต้องรับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเราภริยาของตนหากมีพฤติการณ์ตามที่รัฐในกลุ่มที่สองกำหนดไว้คือมีการใช้กำลังบังคับขึ้นใจภริยาเพื่อมีเพศสัมพันธ์ที่ผลของการทำร้ายนั้นมีความรุนแรงกว่าการทะเลาะเบาะแว้งโดยทั่วไปโดยกำหนดเงื่อนไขให้มีการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่สามีได้กระทำลง อาทิเช่น มีการลงบันทึกระงับประจำวันของสถานีตำรวจถึงการใช้กำลังบังคับขึ้นใจหรือทำร้ายร่างกายเพื่อมีเพศสัมพันธ์ ตลอดจนมีผลการตรวจจากแพทย์ถึงความบอบช้ำของร่างกายอันเกิดจากการถูกทำร้าย เพื่อนำมาเป็นเงื่อนไขในความรับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเราของสามี หรือหากสามีภริยา คู่ใดได้แยกกันอยู่เนื่องจากมีข้อตกลงระหว่างกับหรือศาลมีคำสั่งให้แยกกันอยู่หรืออยู่ในระหว่างดำเนินการหย่าขาดจากกันและในช่วงเวลานี้สมควรถือหลักเกณฑ์เดียวกันกับรัฐในกลุ่มที่สามที่ให้สามีต้องรับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเราภริยา หากในขณะนั้นภริยาไม่ยินยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วยแต่ถูกสามีใช้กำลังบังคับขึ้นใจ ซึ่งวิธีการเหล่านี้น่าจะเป็นทางออกที่ดีสำหรับการปรามและควบคุมการใช้ความรุนแรงในครอบครัวได้ในระดับหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามในการบังคับใช้ความผิดฐานนี้โดยไม่มีการยืดหยุ่นเลยอาจมีผลเสียเกิดแก่ครอบครัวมากเพราะจะทำให้ชายผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวถูกดำเนินคดีและทำลายความเป็นปึกแผ่นของครอบครัวไปทางอ้อม ดังนั้นเห็นว่าหากผลของการกระทำไม่ได้ก่อให้เกิดอันตรายแก่ภริยาจนถึงสาหัสหรือถึงแก่ชีวิตแล้วการกระทำดังกล่าวสมควรที่ยอมความกันได้ ทั้งนี้ก็เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้กระทำได้แก้ไขปรับปรุงตัวเองและทำความเข้าใจกับภริยาเสียใหม่

กรณีการมีเพศสัมพันธ์กับญาติสายเลือดเดียวกันและกรณีพ่อเลี้ยง

เป็นที่ทราบว่าการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างญาติสายเลือดเดียวกันนั้นเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรมและมีผลเสียต่อคุณภาพประชากร จึงสมควรกำหนดให้การกระทำความผิดตามมาตรา 285 ขยายรวมถึงผู้กระทำที่เป็นผู้สืบสันดาน หรือญาติสายโลหิตในลำดับอื่น ๆ ด้วย อาทิ ลุง ป้า น้า หรือพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันหรือร่วมแต่บิดาหรือมารดาเดียวกันตลอดจนผู้ที่เป็นพ่อเลี้ยงให้รับโทษหนักขึ้นเช่นเดียวกัน และนอกจากนี้เห็นควรบัญญัติให้การยินยอมมีเพศสัมพันธ์ต่อกับของญาติสายเลือดเดียวกันหรือระหว่างพ่อแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงเป็นความผิด แม้ว่าการมีเพศสัมพันธ์

ดังกล่าวผู้กระทำจะมีอายุเลขเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ก็ตามเหมือนกับที่ประเทศสหรัฐอเมริกา
ได้บัญญัติไว้ซึ่งจะเป็นการแก้ไขปัญหาในการใช้โอกาสและความสะดวกเพื่อกระทำความผิดได้
อย่างดี และเป็นการคุ้มครองผู้เสียหาย ทั้งยังก่อให้เกิดความเกรงกลัวในโทษ
ที่สูงขึ้น อันจะเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาลังคมได้อย่างเหมาะสม